

Charitní listy

ČÍSLO 2/2012

VYDÁVÁ DIECÉZNÍ CHARITA PLZEŇ

Vážení přátelé,

Charitní pracovníci a všichni, kteří adventní číslo Charitních listů budete číst. Adventní čas přináší nám

všem možnost alespoň krátkých zamyšlení nad těmi, kteří s námi žijí. Můžeme si uvědomit, jakou cenu pro nás mají a projevit jim vděčnost dárkem, který jim udělá na Stedry večer radost. Ve společné prožití radosti nakonec zjistíme, že nepotřebujeme ani tak dárky, jako sami sebe navzájem, že stále potřebujeme myslet jeden na druhého a umět se sklonit nad tím, kdo to potřebuje.

Z OBSAHU

Rozhovor s MUDR. Jitkou Majerovou **2-3**

Děti k adopci na dálku **4**

Ceny sv. Vincence a Anděle **5**

Dobrovolnice Jana Zachar **6**

Příběh se šťastným koncem **7**

Krátce z Diecéze **8**

Adventní zamyšlení Ladislava Lega

Pro křesťany je advent časem, ve kterém si uvědomují, jakým způsobem se sklání nad naší bolestí a našim utrpením Stvořitel.

Nevchází do časného prostoru našich životů omračující silou, ale v tichosti přijímá celou lidskou křehkost. Sklání se nad námi v lidství narozeného dítěte. S důvěrou se svěruje lásce lidí Panny Marie a Josefa. Přibližuje se nám jak nejvíce je to možné, stává se

člověkem. Naznačuje nám cestu jak vytvářet vztah křesťanské vzájemnosti.

Všichni potřebujeme prožívat vzájemnou blízkost, zažívat důvěru a lásku mezi sebou. Učit se znovu najít stabilitu vztahů.

Přeji vám, abyste tuto potřebu v letošním adventu znovu objevili, a abyste se obdarovali vzájemnou úctou.

Přeji Vám vše dobré a požehnaný advent.

Z Betléma do Betléma

Rušno bylo v podzimních měsících kolem tzv. „Union vily“ v Chebu. Byla dokončena její rekonstrukce a první návštěvníci si mohli prohlédnout prostory, kam se přestěhují některé služby DCHP: Azylový dům, Středisko sociální rehabilitace, Pracovní poradenské centrum, Krizová pomoc a Dluhová poradna.

Místo Union vily DSS Betlém. Foto archiv DCHP

Studenti si na trase leccos vyzkoušeli.

Foto Chebský deník

centru Svoboda, kde se mohli seznámit s rozsahem služeb poskytovaných DCHP. O dobrou náladu se postarala „Skupina bratří Svitákovi“ z Kraslic. Na parketu se dobře bavili i představitelé chebské radnice. Součástí programu bylo i promítání krátkých filmů, které představily charitní služby.

jekt mohli navštívit žáci středních škol při dnu otevřených dveří. Předtím ale pro ně pracovníci charity připravili akci s názvem „Cesta z Betléma, cesta do Betléma“. Studenti při ní postupně navštívili několik stanovišť umístěných ve městě. Plnili přitom úkoly, které se vázaly ke službám souvisejících s charitou. Příznivci charitních služeb se pak sešli večer v Kulturním

Na parketu bylo veselo.

Foto archiv DCHP

Namísto Union vily si Chebani zvykají na nový název objektu: Dům sociálních služeb Betlém. Zrekonstruovaný ob-

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MUDr. Jitka Majerová

„Důležité je pomáhat i se vzděláním místních lidí. V těch vesnicích nemají televizi, nechodí jim tam žádné noviny, nemají přístup k internetu.“

Bolívie se rozprostírá na rozloze 1 098 580 km², což je přibližně rozloha 14 Českých republik. Počet obyvatel je však téměř stejný. Bolívie sousedí s Peru, Brazílií, Paraguayí, Chile a Argentinou. Nadmořská výška se pohybuje od 90 m (Rio Paraguay) až po 6 542 m (Nevado Sajama v Andách). Naletíte zde suché horské oblasti i vlhkou horskou amazonskou nížinu. Fauna a flóra je pro Evropana vpravdě exotická.

MUDr. Jitka Majerová
dobrovolnice v Bolívii

Dobrovolnice v Bolívii

★ Rozhovor

MUDr. Jitka Majerová pracovala jako dobrovolnice pod záštitou Diecézní charity Plzeň v letošním roce v Bolívii. Konkrétně v oblasti Beni v Trinidadu a jeho okolí. Trinidad je hlavním městem tohoto departementu. Zdravotní a sociální služby zde zajišťuje místní charita už více než 50 let a jako dobrovolníci sem přijíždějí lékaři z celého světa.

určité zákroky hrazeny ze zdravotního pojištění. Pojištění má zatím ale jen menšina Bolivijců. V soukromých ordinacích a soukromých nemocnicích se platí všechny konsultace a vyšetření v hotovosti. Stejně tak je tomu i v Centrum de salud Caritas pastoral Beni. Díky tomu, že jsme charita, jsou naše ceny mnohem nižší než v jiných soukromých zařízeních. Ale zdravotní péče tady není limitovaná jen finančními prostředky. Také odlehlost některých oblastí. Například v městečku Puente San Pablo, které je vzdálené od Trinidadu asi 140 km, zajišťuje základní zdravotní péči jeden obvodní lékař. Nenačtete tu laboratoř ani

taková plovoucí mininemocnice, která poskytuje základní zdravotní péči v odlehlých oblastech povodí řeky Rio Mamore. Mnohá z těch míst je přístupná pouze po vodě. Projekt financuje částečně bolivijská vláda, částečně bolivijská charita a velkou část tvoří sponzorské dary. Letos bylo například hlavním sponzorem Španělsko. Projekt Barco de salud funguje již více než 20 let a samotná loď už má leccos za sebou. Ale vypadá to, že pro příští rok už bude k dispozici nová loď, která se pro změnu pořídí za finanční pomoci Japonska.

Kdo tvořil posádku?

Pro laika a Evropana je asi těžko představitelné, jak vypadá lékařská péče v pro nás tak exotických končinách. Můžete nám ji trochu přiblížit?

Pracujeme v místní maličké poliklinice. Ordinaci tady mají 2 obvodní lékaři, kardiolog, oční lékař, zubař a gynekolog. Je tu laboratoř, lékárna, rentgen a ultrazvuk. V podstatě to nejzákladnější vybavení. Polikliniku provozuje Caritas pastoral Beni.

Jak je v Bolívii hrazeno lékařské ošetření?

Ve státních nemocnicích jsou

žádného specialistu. Cesta do spádové nemocnice a do ordinace specializovaných lékařů v Trinidadu trvá téměř 2 hodiny a pro místní obyvatele je finančně velmi náročná. Proto Caritas pastoral Beni organizuje několikrát za rok jednorázové návštěvy se specializovanými lékaři právě takových míst jako San Pablo.

Vy jste se v rámci své dobrovolnické mise zúčastnila jako lékařka zajímavého projektu. O co šlo konkrétně?

Caritas pastoral Beni organizuje pravidelně projekt "Barco de salud – Loď zdraví". To je v podstatě

Zdravotnický tým tvořili kromě mne ještě jeden všeobecný lékař, jeden zubař, zdravotnická sestra a bratr. V lodní posádce byl kapitán, kormidelník a kuchařka.

Popište nám trochu samotnou plavbu.

Samotná plavba trvá v průměru asi 40 dnů. Začátek je v Trinidadu, konec až skoro u brazilských hranic v městě Alejandria. Zastávky jsou v malých vesničkách a osadách. Loď zastavuje jen po cestě z Trinidadu. Na zpáteční cestě funguje loď pouze jako pohotovost a staví jen na znamení. Obyvatelé vědí, že musí vyvěsit žlutý praporek, aby loď

zastavila. Po návratu je v Trinidadu asi třítydenní přestávka, pak se vyrazí znovu. Čili lékař se ve vesnicích objeví asi tak jedenkrát za dva měsíce.

Co vám zkušenost na Lodi zdraví a ve vašem středisku dala po osobní a odborné stránce?

Po odborné stránce hlavně víc sebejistoty. Tam není nikdo, koho byste požádal o radu, nemůžete zavolat někoho zkušenějšího, aby

rozhodl za vás. Měli jsme pacienty od novorozenců až po ty nejstarší. Z valné většiny šlo o všeobecné lékařské zákroky. V případě nutnosti dalšího vyšetření jako ultrazvuk, rentgen nebo laboratorního vyšetření musí pacienti do nemocnice. Dopravu do nemocnice si ale musí zajistit sami. Po lidské stránce mně Bolívie dala především příležitost setkat se s jinou kulturou, jinou mentalitou. Bolívie je rozlehlá, existují samozřejmě rozdíly ve zvycích a obyčejích obyvatel z La Paz, Trinidadu nebo Santa Cruz, obyvatel z venkova či městských. To, co mají Bolivijci ale společné, je vstřícnost a srdečnost.

Budete se chtít někdy do Bolívie vrátit?

Určitě. Jak jsem říkala, je to velká zkušenost. A současně obrovská možnost, jak pomoci. Nejen lékařsky. Důležité je pomáhat i se vzděláním místních lidí. V těch vesnicích nemají televizi, nechodí jim tam žádné noviny, nemají přístup k internetu. Kvůli malé informovanosti leckdy vůbec netuší, jaká mají práva ve zdravotní péči. Například těhotné ženy jsou automaticky pojištěny během těhotenství až do 6 měsíců po porodu a řadu vyšetření v nemocnicích jim hradí stát. Ale protože o tom neví, na vyšetření nechodí, bojí se, že by musely platit. Ráda budu pomáhat i v téhle osvětě.

MUDr. Jitka Majerová vystudovala LF UK v Plzni v letech 2004-2011. Během studií absolvovala stáže v Německu, Švýcarsku a Arménii. Po absolvování pracovala rok ve Švýcarsku. V roce 2012 pomáhala jako dobrovolnice v Bolívii. Po návratu z Bolívie pokračuje v lékařské praxi ve Švýcarsku.

Děti k adopci na dálku v Bolívii

Projekt

Projekt „Adopce na dálku“ je jedním ze zahraničních projektů DCHP. Jeho cílem je finanční podpora konkrétního dítěte v cílové zemi konkrétním dárce. V pravém slova smyslu se nejedná o skutečnou adopci, ale o adresnou finanční pomoc vybranému dítěti. Takto vložené peníze se stávají trvalým vkladem do života každého dítěte. V zemích Jižní Ameriky, kam je pomoc směřována, je chudoba největší překážkou v dosažení vzdělání. A to i tehdy, je-li vzdělání bezplatné.

Rodiče dětí vzhledem k ekonomické situaci rodiny často upřednostňují jiné, z jejich pohledu důležitější, věci než je právě vzdělání. Děti velmi často musí svou práci pomáhat rodině k získání těch nejzákladnějších potřeb. Konečným cílem tedy je, aby "adoptivní děti" dokázaly v životě zabezpečit svoje rodiny tak, aby jejich děti už nemusely být do rozvojových programů zařazovány.

Výše ročního příspěvku na jedno dítě činí 7.000 Kč. Částku je možné uhr-

dit jednorázově, případně v pololetních či měsíčních splátkách.

S prostředky zasílanými konkrétním dětem neohospodáří rodiče dětí, ale partnerská organizace v dané zemi, která garantuje jejich využití pro každé dítě. A to tak, že uhradí náklady spojené se vzděláním dítěte v rozsahu dohodnutém v projektu přímo subjektům, které tyto služby poskytují (internátům, školám). O použití prostředků v dohodnutých termínech informuje českou stranu, vede přehledné účetnictví tak, aby použití prostředků bylo možné všem sponzorům dokladovat.

Co vše je dětem z daru hrazeno:

- **Nákup školních učebnic**
- **Nákup dvou školních uniforem**
- **Nákup školních potřeb**
- **Nákup oblečení**
- **Léky a lékařské ošetření**
- **Poštovní poplatky a organizační náklady (maximálně 8% z převedené částky)**

Jméno: Agustín Moye Noe
Narozen: 5.5.1995
Bydliště: Komunita San Lorenzo de Moxos
Třída: 1. na střední škole

Jméno: Liseth Malue Muiba
Narozen: 27.6.1995
Bydliště: Komunita Puente San Pablo
Třída: 1. na střední škole

Jméno: Elisa Vargas García
Datum narození: 4.2.1998
Bydliště: Komunita San Lorenzo de Moxos
Třída: 2. na střední škole

Jméno: Agustín Semo Maza
Dat. Narození: 27.8.2003
Bydliště: Komunita San Lorenzo de Moxos,
Třída: 4. na základní škole

O Bolívii

Bolívie je druhou nejchudší zemí Jižní Ameriky. Průměrná mzda je zde asi 85 USD, vydaje čtyřčlenné rodiny však činí kolem 200 USD. Většina rodin je vícečetná. Na vesnicích je obtížné získat pracovní příležitosti a tak převážná část obyvatelstva si zajišťuje potraviny z vlastních zdrojů (vlastní pole). Vzdělání je bezplatné pro všechny, schází však potřebná infrastruktura. V mnoha odlehlých oblastech nejsou školy vůbec, v jiných jen na úrovni našeho prvního stupně. Situace v jednotlivých departam-

tech (obdoba našich krajů) se liší. Více než polovina z ní je však charakterizována pojmem „stay bídy“. S rostoucí vzdáleností od civilizace klesá i kvalita výuky. Příčinou je hlavně nižší úroveň vyučujících. Vzhledem k nízké hustotě osídlení nemůže převážná většina dětí docházet do školy denně. V zemi je proto zřízena síť internátních zařízení, ve kterých jsou děti ubytovány v průběhu celého školního roku. Jejich správa je svěřena většinou církevním organizacím. V osmi takovýchto internátech jsou vybírány i "naše" děti. Oblast, ve které se nacházejí, leží v amazonské části Bolívie, asi ve dvousetkilometrovém okruhu kolem Trinidadu - hlavního města departamentu Beni.

<http://www.dchp.cz/nase-projekty-v-zahranici/adopce-na-dalku/bolivie/deti-k-adopci/>

Cena sv. Vincence a cena Andělé

Ocenění

Podzim s sebou přináší tradičně v naší charitě nejrůznější ocenění. U příležitosti svátku sv. Vincence (viz rámeček) oceňuje vedení DCHP pracovníky a dobrovolníky z našich řad. Letos bylo nominováno celkem 14 lidí z celého okruhu služeb a pomoci DCHP.

V katedrále sv. Bartoloměje celebroid mši svatou biskup František Radkovský. Poté nominovaní převzali Cenu sv. Vincence s malým věčným dárkem. Ocenění byli: Jitka Šimková, OCH Klatovy, Roman Tykal, OCH Klatovy, Ing. Marie Dušková, OCH Rokycany, Pavel Bača, FCH Cheb, Monika Hrbková, FCH Chodov, Marcela Nocarová, OCH Bor, Marie Brožová, FCH Přestice, Barbora Váchová, FCH Stříbro, Mgr. Vojtěch Dušek, FCH Karlovy Vary, Božena Jasinská, FCH Mar. Lázně, Anna Chvátalová, MCH Plzeň, Marie Vánová, MCH Plzeň, Anna Šrbová, MCH Pzeň, Ing. Ivan Hlaváček, společnost Intercora, nominován MCH Plzeň.

Další ocenění obdrželi charitní pracovníci z rukou primátora města Plzně Martina Baxy. V Městské besedě v Plzni se konal při

V katedrále sv. Bartoloměje v Plzni obdrželo 14 pracovníků a dobrovolníků Cenu sv. Vincence.
Foto: Archiv DCHP

té příležitosti 4. ples sociálních služeb „Anděl“, kterého se zúčastnili členové všech institucí, sdružení a dalších organizací, které se zabývají sociální pomocí v Plzni.

Svatý Vincenc de Paul

Syn rolníka, kněz, rádce králů, bojovník proti bludnému učení, reformátor kléru, zakladatel organizované charitativní činnosti a zakladatel řádu. Narodil se 24. dubna 1581 v Pouy v Gaskoňsku na jihu Francie. Zemřel 27. září 1660 v Paříži. Vincenc de Paul je považován za zakladatele organizované charity. Jeho dílo a jeho charisma žijí v nesčetných mužích a ženách, kteří jako lazaristé a milosrdné sestry, jako i členové různých vinentinských společenství nebo charitativních sdružení přijímají lidi v jejich nouzi. Papež Benedikt XIII. ho blahorečil 13. srpna 1729 a papež Klement XII. ho 16. června 1737 svatořečil. Roku 1885 byl papežem Lvem XIII. prohlášen za patrona všech katolických charitativních sdružení.

V Městské besedě v Plzni byli oceněni cenou Anděl 2012 sociální pracovníci a dobrovolníci DCHP, kteří pomáhají potřebným na území města Plzně.
Foto:

Cenu Anděl 2012 obdržela Jana Zachar

Dobrovolnictví

Cenu Anděl 2012 obdržela i paní Jana Zachar, která již přes rok pracuje jako dobrovolnice v Domovu pokojného stáří sv. Alžběty. Bezprostředně po obdržení ceny Anděl 2012 jsme jí položili několik otázek.

Jak jste se dostala k tomu, že pracujete jako dobrovolnice?

Dlouhou dobu jsem navštěvovala Domov důchodců v Německu, kde bylo mnoho starých lidí, kteří neměli vůbec nikoho. V Německu je zvykem, že lidé, kteří už nejsou pracovní vyžití, jdou někam pomáhat. Hlídkají třeba děti v rodinách, chodí do školky vyprávět dětem pohádky, nebo navštěvují právě velké domovy důchodců, kde je málo personálu. Klienti tam sice dostanou jídlo a odbornou péči, ale personál nemá čas se jim více věnovat. Třeba je vzít na vozíku do parku. Není to žádná odborná práce, ale udělá to dobře každému. Poznala jsem se tam i s dalšími dobrovolníky, kteří ale nejsou nijak organizováni, přijdou, kdy sami chtějí. Když jsem šla do důchodu, neměla jsem co dělat a porozhlížela jsem se, kde bych byla užitečná. Paní doktorka Skálová, která dochází do Domova sv. Alžběty na Slovanech mi poradila, abych se šla podívat právě tam, že budou rádi, když jim pomůžu.

Porovnejte, prosím, práci dobrovolníků u nás a v Německu

V Čechách mě příjemně překvapilo, že někdo myslí, na to, že musím být při této práci pojištěna. Může se stát cokoliv a já se dostanu do situace, kdy bude zdravotní problém, nebo něco rozbijí a

nikdo mě za to nebude popotahovat. To je něco, co v Německu nemají.

Co vám dobrovolnictví přináší, co z něj čerpáte?

Mám pocit, že někomu pomáhám, že pomáhám lidem, kteří o pomoc ani nevolají, kteří jsou tišší, a skromní. Navíc mě baví také pomáhat někomu, kdo pomáhá. Tito lidé to také potřebují.

Rozhodně bych nešla pomáhat někam do komerční sféry. V sociální oblasti jsou potřeby duchovní i fyzické a také je nutná podpora personálu. Aby ti, kteří pomáhají poznali, že jejich práce je oceňována nejen klienty a rodinou. Je to práce, kterou nemůže dělat každý, i kdyby byla kdovíjak placená. Paní Riedlová, za kterou pravidelně chodím do Domova pokojného stáří, se mě teprve když byla v nemocnici najednou zeptala: „A proč za mnou vlastně chodíte?“ „A budete za mnou chodit, i když budu zpátky v Domově?“ Myslím si, že ji hodně pomohly právě mé návštěvy v nemocnici, protože tam prožívala těžké období. Ona nemá tolik příbuzných. Moje maminka mi umřela, když mě bylo 23 let, neměla jsem jedinou babičku, a nemusím se teď o nikoho ze svých příbuzných starat, měla jsem proto pocit, že bych to měla nějak vrátit.

Jak se cítíte v roli někoho, kdo byl oceněn?

Jsou tisíce lidí, kteří jsou daleko schopnější, obětavější, akorát o nich nikdo neví a považují to za samozřejmost. Je to jen náhoda, že jsem se ocitla v situaci, kdy jsem byla oceněná.

Ptala se Mirka Homolová

Studentští dobrovolníci v Klatovech

Každý z nás můžeme vnést do života druhého člověka dobro. My takové štěstí na charitě v Klatovech máme, protože už několik let k nám dochází dobrovolníci ze Střední školy zemědělské a potravinářské Klatovy s paní Mgr. Janou Toušovou. Spolupráce s paní magistrou a studenty je příkladná, hodná následování.

Nedávno skupinka dobrovolníků – studentů přišla za našimi klienty. Mladí lidé uspořádali odpoledne plně zábavy – turnaj ve společenských hrách. Pro nás není důležitý výsledek (i když naši senioři si vedli velmi dobře), ale pro nás je důležitá dobrá nálada. Po skončení turnaje měli studenti sebou ještě překvapení: sladkosti. Pravděpodobně vlastní výroba, o to cennější „Neuctivé mládí? Nesmysl,“ říkáme

my všichni z charitního domova pokojného stáří.

Dovolte mi touto cestou poděkovat studentům – dobrovolníkům – za čas, ochotu, radost a dobrou náladu,

Ilustrační foto: Archiv DCHP

kteřou nám přinesli. Nakazili nás dobrou náladou a to je moc dobře. Jsem velmi ráda, že studenti SŠZP chodí mezi nás. My se těšíme, že nás zase navštíví.

Přála bych si, aby dnů dobré nálady na Charitě bylo co nejvíce. Z celého srdce děkuji paní Janě Toušové a všem studentům, kteří nejsou lhostejní k lidem kolem sebe. Mladí lidé ze SŠZP nám ukazují, jak malé gesto laskavosti pro ně samé, může znamenat velké gesto lidskosti a pochopení pro naše klienty. Šíří kolem sebe to dobré a mohou být příkladem pro nás všechny. Za Oblastní charitu Klatovy děkujeme.

Marie Malkusová

Příběh se šťastným koncem

Dopis klientky Domu pro matky s dětmi v tísní (Charitní dům sv. Zdislavy) Farní charity Karlovy Vary.

„DRUHÁ ŠANCE“

Ještě před pár měsíci se náš život (tedy můj a mého dnes již šestiletého syna) řítíl do záhuby. Den co den jsem se probouzela se strachem a úzkostí v srdíčku. Byla jsem zoufalá a nevěděla kudy kam. Bála jsem se o nás, co s námi bude.

V duchu jsem se modlila k Bohu, aby se stal zázrak....to i přesto, že jsem žila život ne vždy podle pravidel a často i mimo zákon, ne však proto, že jsem špatný člověk a špatná matka! Ale proto, že jsem jen chtěla být se svým synem. On je jediné, co na světě mám a pro co žiji. Máme jeden druhého!

Neměla jsem kde bydlet, nepobírala jsem žádné dávky, na úřady jsem nechodila, protože jsem se bála, že o něho přijdu. To bych nepřežila. Jsem s ním sama od jeho narození a ten človíček mi věří a je přesvědčený, že jeho máma všechno zvládne a nesmí pocítit nejistotu. Bohužel opak se stal pravdou!

Život se mi začal sypat pod rukama, protože tak moc jsem chtěla být se Sašou, až jsem skončila na hraně zákona. Pronajímala jsem si priváty a na zaplacení denní režie jsem si peníze opatrovala nelegální cestou.

Kradla jsem! Ne proto, abych zbohatla, ale abych mohla žít. Věděla jsem, že to není správné, ale tenkrát, v tu chvíli, to pro mě bylo řešení. No ale nic netrvá věčně, časem se na mě začaly valit obžaloby, příkazy na potrestání a podobně a už dokonce hrozilo uvalení vazby a odebrání syna.

Bylo mi jasné, že tudy cesta nevede a tak jsem se v poslední chvíli dozvěděla o tomto Domě a jsem za to vděčná a budu do konce svého života. Ten zázrak se stal! Od té doby uplynulo asi tak pět měsíců. Soudem jsem byla potrestána podmíněčně a dostala jsem obecně prospěšné práce. A díky tomu, že jsem přišla sem, sice za minutu dvanáct, tak se dnes každé ráno těším na nový den. Protože vím, že ho prožiji spolu se svým synem, v klidu a bez obav.

Až teď a tady se mu můžu konečně věnovat a pečovat o něho tak, jak to má být, načerpat tu sílu a viru do našeho budoucna.

Dnes už vím, že díky Domečku a lidem v něm budeme žít spolu!!! Matka a syn. A naši minulost necháme někde hodně daleko vzadu za námi, za to vděčíme druhé šanci...

Krátce z Diecéze

Domažlice a Meclov. V chráněných dílnách v Meclově a Domažlicích se naplno rozběhl provoz. Slavnostního otevření proběhlo mj. za účasti biskupa Františka Radkovského, starostů Domažlic a Meclova a dalších hostů.

Kostel P. Marie Růžencové. Do Plzně opět zavítala peruánská velvyslankyně paní velvyslankyně Peru v ČR Maria Susana Landaveri Porturas. Zúčastnila se setkání adoptivních rodičů, kteří podporují vzdělávání dětí v Jižní Americe.

Rokycany. Klienti stacionáře a sociálně terapeutických dílen Pohodička se zúčastnili vyhodnocení fotografické soutěže pro osoby s handicapem, kterou vyhlásilo Centrum pro zdravotně postižené Plzeňského kraje.

► **Intervenční centrum a Krizová služba** DCHP poskytly v říjnu pomoc 27 klientům. S těmito klienty proběhlo 158 kontaktů a 35 intervencí. V průměru jde o 8 kontaktů s klienty denně. V terénní krizové službě šlo převážně o případy spojené s individuální osobní krizí klientů: sebevražedné sklony, osobní vztahové problémy, drogová závislost, tragické úmrtí v rodině, trauma z násilného činu.

► **Tříkrálová sbírka 2013** bude v Plzni oficiálně zahájena biskupem Františkem Radkovským za přítomnosti představitelů města Plzně v mázhauzu radnice na náměstí Republiky dne 2. ledna 2013 v 16 hodin. Součástí bude i herecké ztvárnění vánočního příběhu určeného pro širokou veřejnost. Začátek je v 16,45 v katedrále sv. Bartoloměje.

**RADOSTNÉ A POKOJNÉ
VÁNOČNÍ SVÁTKY**

A DO NOVÉHO ROKU

HOJNOST ZDRAVÍ A

BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ

PŘEJÍ PRACOVNÍCI DIECÉZNÍ CHARITY PLZEŇ